

Doina Hasneș-Ciurdariu

© Doina Hasneș-Ciurdariu
TOATE DREPTURILE DE EDITARE
ȘI DE TRADUCERE ALE ACESTEI CĂRȚI
APARȚIN AUTOAREI

**GRĂBIM
TRIUMFUL MARIEI**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HASNEŞ-CIURDARIU, DOINA
Grăbim triumful Mariei/ Doina Hasneș-Ciurdariu. - Câmpulung Moldovenesc: Pre-Text, 2019
ISBN 978-606-8328-53-9
2

Editura Pre-Text
2019

Cuprins

Cuvânt înainte: Ce este Medjugorje?	7
Eu, autoarea	10
Centenar... Centenar.... Centenar.....	13
Din nou despre fericire.....	27
Semnul Sfintei Cruci	38
Dor de Seuca.....	45
Să spunem stop divorțului.....	63
Puterea dumnezeiască din noi.....	72
Recunoștință și jertfă.....	92
Maria nu ne dezamăgește.....	99
Primiți-mă acasă!.....	109
Panaghia Saidnaya.....	122

O nouă coală albă de hârtie... Îmi tremură mâinile și inima a luat-o la goană. Emoție și bucurie... Sentimente care mă copleșesc la fiecare nou început de carte.

Certitudinea că sunt în slujba Maicii Sfinte mă umple de bucurie și de putere. Practic, mă las purtată de o misiune care mi s-a dat, care nu vine de la mine, care vine de Sus.

Urmează noi interviuri, noi mărturii. Este greu să scrii despre alții, să-i faci să-ți dezvăluie cele mai secrete cotloane ale sufletului lor. Când scrii despre alții, intri într-o vibrație în care spui nu numai ce spune personajul, ci într-un fel te spui pe tine. Fiecare din interviurile publicate are o latură din mine. Asta e marea frumusețe a scrisului, că ființa risipită și confuză care sunt, mă adun text cu text, cuvânt cu cuvânt, interviu cu interviu, pentru a afla într-un final cine sunt, cine suntem. Pe rând, mi-am dedicat cărțile tinerilor, preoților, familiei, poporului român... dar în secret mi le-am dedicat și mie, ca să nu-mi uit vârstele, căutările, întrebările.

Fiecare nouă carte îmi doresc să devină un loc liber și curat, pe care orice cititor credincios să-l complecteze cu gânduri și trăiri personale, cu impresii și imagini, cu rugăciunile personale, cu stări și emoții netrăite vreodată în altă parte. Dar cel mai minunat din toate îmi pare atunci când cititorul observă că oamenii se mândruie doi câte doi, adică perechi. Cu alte cuvinte, *fiecare neputință a unuia se bizează pe putința celuilalt...* Ava și ucenicul. Pustnicul și

iconarul. Sfântul și păcătosul. Cartea și cititorul ei. Cu sau fără noi, drumul continuă. Pelerinajul, la fel. Să continuăm căutarea. Să nu ne oprim. Să iuțim pașii și să nu ne descurajăm, convinși fiind că frumosul, ca și sfîntenia, nu au niciodată sfârșit.

Simt că eu și cititorii mei suntem prieteni, ca și cum am fi fost în mintea lui Dumnezeu înainte de a ne naște. Asta fac cărțile. Fac din oameni – oameni buni, din necunoscuți – prieteni. și astă înseamnă comuniune. Nu ascund că lucrurile împlinite mă și sperie, mă și obligă. Nu-mi potdezamagi prietenii.

Știu că trebuie să scot și să aduc la lumină pulberi de diamante. Mă încred în călăuzirea Preasfintei Fecioare, știind că Ea dorește ca între copările acestei cărți să adun exact acele personaje care sunt și „rețete de viață”. Ceea ce au în comun acești oameni este tocmai faptul că au găsit o salvare în ceea ce cred sau în ceea ce fac. S-au păstrat atenții la misterul vieții, conștiinții, cel mai adesea, că lucrurile se fac și se desfac în alte ceruri. Îmi place să cred că eroii cărților mele reprezintă și acel permanent dialog al înteleptilor cu lumea, în care se rostesc adevăruri care supraviețuiesc timpului, care transmit un entuziasm, o certitudine, poate un alt fel de a privi viața. Este harul celor limpeziți, care și-au găsit drumul, care cu lumina lor au puterea să le limpezească și altora calea.

Oricum, eu continui să caut, neobosită în efortul de a traduce sensul lumii acesteia și de a descheli calea care duce la Dumnezeu. Poate că libertatea și deschiderea mea îi face și pe eroii cărților mele să fie în largul lor, iar nevoia mea de a înțelege, îi obligă și pe ei să-și găsească

răspunsuri. Poate capacitatea mea de-a îi înțelege pe toți, mă face suficient de încăpătoare, încât să primesc în mine mărturiile și adevărurile tuturor...

Rămâne ca tu cititor iubit să apreciezi asta. Citește, înțelege și bucură-te. Maria te iubește și te cheamă. Adeseori printr-o carte.

În jurul Mamei noastre Cerești.
Grup din Popești – Leordeni (Ilfov).
Organizatoare: Mariana Șutru.

Întâlnire și cu splendoarea rivierei la Dubrovnik, orașul cetate-port al Croației (grup Popești-Leordeni).

Centenar...Centenar...Centenar...

Astăzi, făcând un arc peste timp – peste un veac, peste 100 de ani – iată-ne ajunși la 1 Decembrie 2018, la împlinirea anului jubiliar al sărbătorii Centenarului Marii Uniri, săvârșit în urmă cu un secol, la 1 Decembrie 1918 la Alba-Iulia. A fost Ziua astrală a României, când s-a împlinit, cu ajutorul și din mila lui Dumnezeu, visul de aur al românilor de pretutindeni, acea aspirație și năzuință de secole, care este Unirea tururor românilor într-un stat național, unitar și independent.

După ce întregul an 2018 am asistat la numeroase evenimente omagiale dedicate Centenarului – conferințe, lansări de carte, vernisaje, expoziții, concerte aniversare – constatăm uluiți, dar și cu imensă bucurie, cât de vie a rămas în memoria colectivă Ziua de 1 Decembrie 1918 a Marii Uniri, dar și toate evenimentele petrecute de-a lungul multor secole, care au precedat acest Miracol de istorie națională. După 100 de ani, constatăm că nimeni și nimic nu a fost uitat: nici chipurile-icoană ale făuritorilor Marii Uniri, nici sacrificiile, nici jertfele, nici nădejdile lor, dar nici chipurile martirilor care s-au aşezat eroic pe Altarul României Mari.

Cred că de la Mihai Vodă Viteazul, timp de 300 de ani, toate generațiile de români au avut un singur vis: repetarea acelei Uniri, într-o Unire veșnică!

Astăzi trebuie să recunoaștem cu onestitate, că Marea Unire de la 1 Decembrie 1918 de la Alba-Iulia, a fost înfăptuită de o pleiadă de oameni cu staturi

profesionale, intelectuale, morale și politice impresionante, cu studii strălucite la Universități din Occident. Ei, marii corifei ai Unirii au fost miracolul care a stat la baza fabulosului eveniment pe care-l aniversăm noi astăzi. Nume superbe și personalități titanice, care au contribuit la împlinirea visului de aur al românilor, care este Marea Unire, care și-au aşezat viața sub însemnele sacrificiului, întruchipând aspirațiile de secole ale poporului român la unitate statală și independență națională.

Deși occultate în spațiul public, în deșertul de dictatură comunistă, chipul extrem de luminos al acestor elite românești se ridică din negura timpului, parcă mai viu ca niciodată. Personalități unice, din toate domeniile – cultural, artistic, politic, teologic, militar, eroic – cu destine providențiale pentru România, care au înnobilat societatea românească și continuă să o facă.

Centenarul Marii Uniri, sărbătorit astăzi în întreaga țară și în toate comunitățile românești de pretutindeni, este un motiv de mare bucurie și mândrie națională, de recunoștință națională, dar și o imensă *provocare*.

Cred că *Mesajul Centenarului* transmis nouă celor de astăzi, de aici și de pretutindeni, este că:

- *noi trebuie să fim Ștefan Cicio Pop
- *noi trebuie să fim Vasile Goldiș
- *noi trebuie să fim Episcopul Ioan Suciu
- *noi trebuie să fim Episcopul Iuliu Hossu, vestitorul României Mari la Alba-Iulia.

- *noi trebuie să fim Miron Cristea, viitorul prim-patriarh al României Mari.

- *noi trebuie să fim George Pop de Băsești
- *noi trebuie să fim Iuliu Maniu, cel mai idolatrizat român din Transilvania, încă dinainte de Marea Unire.
- *noi trebuie să fim Episcopul Ioan Ignatie Papp, care a spus la 1918: „*Unde merge poporul, mergem și noi, vădicii!*”
- *noi trebuie să fim Octavian Goga
- *noi trebuie să fim Vasile Lucaciu, memorandistul
- *noi trebuie să fim Alexandru Vaida Voievod
- *noi trebuie să fim Onisifor Ghibu
- *noi trebuie să fim Emil Hațeganu
- *noi trebuie să fim I.C. Brătianu
- *noi trebuie să fim Nicolae Titulescu
- *noi trebuie să fim Ion Mihalache
- *noi trebuie să fim Armand Călinescu
- *noi trebuie să fim Nicolae Iorga
- *noi trebuie să fim I.G. Duca
- *noi trebuie să fim Virgil Madgearu
- *noi trebuie să fim Ioan Fluierăș
- *noi trebuie să fim Generalul Traian Moșoiu
- *noi trebuie să fim Generalul Eremia Grigorescu, cel care a lansat în 1917 la Mărășești sloganul de luptă: „*Pe aici nu se trece!*”
- *noi trebuie să fim Regele Ferdinand Întregitorul
- *noi trebuie să fim Regina Maria, cea mai inteligentă și frumoasă femeie din întreaga Europă, în generația ei.
- *noi trebuie să fim cei 600.000 de soldați români căzuți în al II-lea Război Mondial și zidiți în altarul României Mari.

De ce *noi*? Ei bine, provocarea este că *noi*, cei de astăzi, trebuie să împlinim testamentul visului de aur al iluștrilor noștri înaintași și unindu-ne toate forțele, energiile și competențele ca într-o horă „să dăm mâna cu mâna” și să realizăm din nou România Mare.

Și, mai ales, *noi* trebuie să realizăm progresul, prosperitatea și spiritualitatea creștină onestă și morală a României, astfel încât cele cinci milioane de români plecați în toate zările pământului în căutarea unei pâini mai bune, să aibă motivația de-a se întoarce acasă. *Noi* trebuie să le oferim acea pâine albă și acea viață spre care năzuiesc și care să ne readucă acasă părinții, frații, copiii și nepoții risipitori pribegi și orfelini prin lume. Pentru că, citez pe Barbu Ștefănescu Delavrancea: „România este patria noastră a tuturor românilor. Este România celor de demult și a celor de mai apoi. Este patria celor dispăruți și a celor ce va să vie.” Și dacă iluștrii noștri înaintași au reușit să fie oameni-candelă, făclii vii în noapte ale unui popor împilat și asuprit vreme de secole în mod despotic, nemilos și adeseori săngeros, *noi* astăzi trebuie să ne constituim în acele elite care să călăuzească poporul spre a deveni un far luminos în constelația marilor națiuni creștine ale lumii.

Desigur, o să mă întrebați cum putem realiza noi cei de astăzi aceste deziderate imperioase în societatea românească? Eu nu sunt politoloagă, nici măcar socioloagă, dar sunt o intelectuală a acestei țări, doctoriță și scriitoare, care sunt atentă la vremi și care cu durere constată că de la Marea Unire încocace, în secolul pe care îl aniversăm, în afara teritoriilor pierdute, am pierdut o

Românie adevărată, o Românie interbelică. Acest tragic fapt s-a petrecut din cauza comunismului care a secătuit țara de normalitate, de personalități, de valori, de continuitate socială și politică. De aproape 30 de ani, tot încercăm să ne recuperăm din mers acea Românie pierdută.

I-am pierdut apoi pe marii oameni politici și de cultură interbelici, făuritori ai Marii Uniri, am pierdut ocazia de a ne forma personalități politice veritabile. Din această cauză e plină România de imitatori politici, cu o constituție politică și intelectuală atât de subredă și de precară, pe care-i manevrează orice şiret ajuns în vârful piramidei. E o mare frustrare a românilor că, în plină democrație, să vadă că nu pot accede oamenii merituoși, onești și cu har la conducerea politică a țării. Am pierdut încrederea în clasa politică și implicit în stima de sine.

Astăzi Parlamentul nu mai este format din personalități și elite universitare, ci doar din „aleși” puși pe liste de partide, la mica înțelegere, pe criterii cotizante. Lipsa de personalități din parlament este dezolantă; de aceea în popor instituția Parlamentului este pe treptele cele mai de jos ale încrederii. Am pierdut și caracterul de normalitate a vieții Justiției.

Dacă 1 Decembrie 1918 de la Alba-Iulia a fost momentul de grație, când conștiința națională ajunse la apogeu și când părea că „a răsărit nu un soare, ci toți sorii secolelor trecute”, astăzi ne comportăm ca un popor care nu mai are nădejde și speranță de mai bine. Atunci s-a revărsat spre Alba-Iulia „cel mai curat suflet al unui popor”, pentru a-și clădi, de astă dată cu „propria-i

Revoineță” și statutul unei vieți democratice și libere, pentru a „jura credință civilizației umane”, și pentru a înlătura orice privilegiu și exclusivism etnic în cîrmuirea politică a țării lor. O voință de nestăvilit și un neam ajuns la maturitatea perfectă a hotărât ștergerea pentru vecie a „veacurilor de avânt zdrobit și de speranțe împiedicate”, după cum s-a exprimat Nicolae Iorga.

N-a fost să fie. Dar după 100 de ani trebuie să ne luăm din nou avânt! Cum? Reluând abecedarul, luând totul de la început. Propun națiunii mele și poporului meu creștin câteva *principii* călăuzitoare:

1. Nevoia de intelectuali

Trebuie să reîncepem să ne stimăm și să ne apreciem intelectualii. Așa cum sunt și atâția câți sunt. Să realizăm că avem o nevoie imperioasă de ei, să-i iubim. Țăranul român – așa analfabet, flămând și desculț cum era – se uita la învățătorul și la preotul satului ca la niște icoane. Îi prețuia, avea încredere în ei, îi asculta necondiționat în toate, îi iubea. Să recunoaștem că avem nevoie de elite. Progresul unei societăți se bazează pe valorile ei spirituale, care susțin viața de stat, nicidecum nonvalorile.

Astăzi, îți vine să plângi citind marile publicații interbelice: câtă demnitate și normalitate degajă, câtă spiritualitate înaltă avea România atunci, cât de ocrotit te simțeai. N-a curs lapte și miere nici atunci peste tot din punct de vedere material, dar s-au afirmat niște valori spirituale uluitoare, care trăiau și seriau preocupați doar de binele național: Mircea Eliade, Lucian Blaga, Emil Cioran, Nicolae Iorga, Ion Creangă, Camil Petrescu, Ion

Agârbiceanu, Onisifor Ghibu, Stelian Popescu, Dimitrie Gusti, Nechifor Crainic, Vasile Pârvan și alții, ca să exemplific doar cu câțiva dintre „directorii de opinie” din presa vremii.

După 29 de ani, e vremea să uităm sloganul și să ștergem acel curent de opinie specific mineriadelor din anii '90, când s-a scandat cu fervoare în capitală și în țară: „*Moarte intelectualilor!*” Atunci, speriate, marile elite supraviețuitoare regimului comunist, în care ne puneam toată nădejdea că vor pune umărul la democratizarea și progresul României, au emigrat spre plaiuri mai pașnice și spre societăți libere care nu îngădădesc gândirea creatoare. Și de atunci hemoragia de intelectuali și de tineri absolvenți străluciți care emigrează, nu s-a mai oprit...

Să reîncepem să le arătăm intelectualilor respectul nostru și atunci le vom impune și lor un statut de înaltă demnitate socială și comportament spiritual moral. Atâtă timp cât nu se simt respectați, lipsiți de susținere și suport moral, intelectualii noștri se strâng în cochilia lor, sau se închid în turnul lor de fildeș, sau decad, sau pleacă...

2. Prezența la vot

A sosit vremea să ne debarasăm de mentalitatea de popor asuprit, lipsit de drepturi, care trebuie să înghițim toate inepțiile pe care alții le decid pentru noi. Democrația, cu toate imperfecțiunile sale, este cel mai bun sistem social-politic de până acum. Ea presupune dreptul liber al cetățeanului de-a își exprima voința. Dar pentru aceasta trebuie să ne implicăm în treburile cetății. Nu mai putem trăi mioritic, că dispărem ca națiune. Trebuie să ne prezentăm la vot! Este un drept obținut prin jertfa tinerilor